

SENSE FRONTERES

Corre... És l'únic que pensava en aquell moment. Havia d'arribar al refugi abans de que caigués la bomba. Va poder arribar a temps, però per poc, ja que es va sentir per tota la ciutat un soroll estrident. Es va sentar i es va posar les mans al cap. Estava tan cansat que no es va adonar que havia arribat abans que els altres. Quan va alçar el cap només va veure soldats ferits, però eren d'un altre grup. De sobte, va arribar la seva tropa i alguns venien abatuts, ajudats per els seus companys. Va esperar-se uns instants per aixecar-se i anar a l'habitació. Es va estiar al seu sac per descansar, però la porta es va tornar a obrir:

-Ajuda!

Una veu es va sentir de cop. L'Andrei es va aixecar d'un salt i va sortir per veure el que passava. Va veure un noi esgotat, com si hagués corregut molt i esbufegant:

-No et pots quedar aquí, no tenim lloc per més soldats- Va dir el comandant Verjack.

El noi es va posar de genolls i va dir.

-Siusplau, deixeu-me quedar-va suplicar-. Els ucranians han bombardejat el refugi on jo estava i he hagut d'escapar- va dir el noi desconegut.

El comandant el va deixa passar, però li va advertir:

-Si no marxes en una setmana, et faré fora i no podràs tornar.

El noi va assentir i va fer un gest d'agraïment.

Durant tota la tarda l'Andrei es va quedar mirant aquell noi. Des del primer moment, li va trobar alguna cosa d'especial, però, què era?

Ja s'havia fet de nit, i l'Andrei no podia dormir. No parava de pensar i fer-hi voltes, des que havia començat la guerra no podia dormir. Pensava en la seva família, que se n'havia anat al sud d'Europa. Ell es va haver de quedar, ja que necessitaven soldats, i des de llavors ja havia passat un any.

Va aixecar-se i se'n va anar a rentar-se la cara, però quan tornava cap a l'habitació, va sentir un cop a l'espatlla:

-Hola- va dir una veu darrere seu.

L'Andrei va fer un salt i es va girar, llavors va dir:

-Ho-hola, no t'havia vist venir.

-Em dic Mack, i he arribat avui.

-Ah, sí sí, t'he vist- va dir ell posant-se vermell.

Van estar uns moments callats, fins que el Mack va dir:

-Jo estava de soldat a Jàrkov, fins que van venir uns soldats enemics i ens van atacar...- va dir en to melancòlic.

L'Andrei va entendre que en Mack estava espantat pel que li havia passat, ell també ho havia estat alguna vegada, i va voler donar-li conversa perquè no hi hagués de pensar més. Mentre parlaven, es van adonar que tenien moltes coses en comú.

Els mesos anaven passant i el Mack es va unir a la tropa ja que el comandant estava molt content amb la seva feina. També, poc a poc l'Andrei i en Mack es van

adonar que entre ells hi havia una cosa especial, com una connexió que els feia voler estar sempre prop l'un de l'altre.

Una tarda els hi va tocar als dos estar de guàrdia i l'Andrei va voler aprofitar aquell instant que estaven sols per confessar-li el que sentia:

-Jo, jo,... et volia dir una cosa, fa temps que... -va dir amb un to nerviós

El Mack li va fer un somriure i li va agafar la mà dient:

-Jo també volia dir-te una cosa.

L'Andrei es va posar vermell, però va agafar forces per dir:

-Fa temps que sento una connexió especial. Aquests mesos he estat pensant i he arribat a la conclusió que el que sento per tu és molt més que ser amics.

El Mack li va fer una abraçada d'afecte, però horror de dir-li un fet que li trencaria el cor:

-Encara que volguéssim estar junts no podríem, seria molt arriscat. A més, el govern no estaria d'acord i si algú sospités de la nostra relació ens farien fora.

L'Andrei no estava d'acord amb les seves paraules. Per què no podien estar junts?

Ell no ho acceptava i havia de lluitar contra aquella injustícia:

-Ens escaparem del país.

-És massa difícil- va replicar el Mack

-No si ens n'anem de nit. Sé d'un comboi que surt avui transportant mercaderia des de la frontera fins Europa. Si tenim sort, ens podem amagar allí.

El Mack no estava del tot convençut però va assentir. Ell també volia estar amb l'Andrei per arriscat que fos, encara que hagués de traïr el seu país. Van quedar a fora del refugi a mitjanit amb motxilles plenes de subministraments, ja que haurien d'envoltar tota la ciutat perquè els vigilants no els atrapessin.

A l'arribar a la frontera van veure de lluny el comboi, però quan s'hi anaven a acostar uns soldats els van acorralar. L'Andrei va agafar la mà del Mack i va començar a córrer. Solament sentia el batec del seu cor, i no li importava que ràpid poguéssin anar els soldats. Abans que arranqués el comboi va ajudar a pujar al Mack. Però quan ell anava a pujar, va sentir que el motor arrancava i els soldats estaven darrere seu. Ja era massa tard, no tenia escapatoria, si pujava els descobririen a tots dos. Però l'Andrei va decidir salvar la vida del Mack abans que la seva i es va deixar anar. Però abans li va prometre que algun dia es trobarien, fora de la frontera i ja ningú els separaria.

Des de llavors el Mack va mantenir la promesa, fins el dia que es poguessin retrobar.